

navnlig anført, at de unge lavtlønnede Arbejdere stilles ugunstigt i Forhold til de ældre indenfor samme Fag. Denne Indvendings Betydning afsvækkes imidlertid en Del ved, at de yngre Arbejdere har en langt større Tilvænningsmulighed end de ældre, og der er yderligere taget Hensyn til den derved, at Minimumsgrænsen i Udkastet er 600 Kr., medens den i Lov af 7. Januar 1898 er 300 Kr.

I Henhold til Beregninger, som er anstillede af Arbejderforsikrings-Raadet (se Bilag 9), kan det ventes, at den foreslaaede Forhøjelse af Erstatningerne for det Omraade, som Loven af 7. Januar 1898 omfatter, vil andrage i hvert Fald ca. 10,6 pCt. Denne Forhøjelse kan i sig selv ikke siges at være særlig stor og retfærdiggøres formentlig ganske ved den Stigning i Arbejdslønnen, som har fundet Sted, siden Loven af 7. Januar 1898 traadte i Kraft.

Medens den Erstatning, der tilkommer unge Arbejdere, som tidligere berørt undertiden kan synes for lav, er det omvendte ofte Tilfældet, naar Talen er om *ældre Arbejdere*. Dette er navnlig blevet meget iøjnefaldende ved Gennemførelsen af Loven af 27. Maj 1908, idet en langt større Del af Landbrugets Arbejdskraft befinder sig i de ældre Aldersklasser end Arbejdskraften i de andre Erhverv. Den Erstatning, som efter Lovens almindelige Regler vilde tilkomme saadanne ældre Personer, vil for dem, omsat i Livrente, have en betydelig større Værdi end for yngre Personer. Man har derfor i Forslagets § 33 foreslaaet en simpel Regel, hvorefter der uden nogen Vilkaarlighed vil kunne raades Bød paa dette Forhold. Da en Persons „Værdi som Forsørger“ aftager med Alderen, har man fundet det rigtigt, at den samme Regel kommer til Anvendelse paa Erstatningen ved Død, jfr. Forslagets § 35, 2det Stykke.

Forslagets Regler om *de efterladtes Adgang til Erstatning* afviger paa flere vigtige Punkter fra den nu gældende Ordning.

At Enkemænd ligestilles med Enker, naar den afdøde Kvinde regelmæssig og i væsentligt Omfang deltog i Familiens Erhvervsarbejde, maa formentlig anses for rimeligt, da Hustruens Død under saadanne Forhold, der navnlig forekommer paa Landet, maa siges at være en ligesaa alvorlig Katastrofe for Familien som Mandens Død.

Efterlader en omkommen sig en erstatningsberettiget Enke, vil hele Erstatningsbeløbet efter den gældende Lovgivning tilkomme denne med Udelukkelse af

hans Børn. Dette synes navnlig urimeligt, naar Talen er om Børn, som Enken ikke er Moder til, og som hun maaske slet ingen Interesse har for. Men selv naar Talen er om Fællesbørn, kan det meget ofte være ønskeligt at sikre disse et Beløb, som er unddraget Moderens (eventuelt Faderens) Raadighed. Trangen hertil har meldt sig saa stærkt, at Arbejderforsikrings-Raadet i mangfoldige Tilfælde med Enkens Billigelse har sat en Del af Erstatningssummerne fast til Fordel for Børnene.

Man maa derfor anse det for meget ønskeligt, om der kunde gives Arbejderforsikrings-Raadet en legal Beføjelse til at sikre Børnene en Del af Erstatningsbeløbet, og det er dette, Forslagets § 36 b gaar ud paa. Billighed taler for, at Enken (Enkemanden) faar Hovedparten af Erstatningen, hvorfor man har foreslaaet, at Børnenes Andel ikke kan overskride en Trediedel af den samlede Erstatningssum.

For Lovene af 3. April 1900 samt 30. Marts 1906, 1. April 1905 og 27. Maj 1908 gælder den Regel, at saafremt en afdød ikke efterlader sig erstatningsberettiget Enke eller Børn, kan Erstatning ikke alene tillægges Personer, han forsørgede, da Ulykken skete, men ogsaa saadanne, til hvis Forsørgelse han kun ydede Bidrag. Medens der er al Anledning til at optage en saadan Bestemmelse i den nye Lov trods de overordentlige Vanskeligheder, der ofte er forbundne med at faa Understøttelsens Omfang oplyst, synes den i de nævnte Love fastsatte Overgrænse paa 800 Kr. for, hvad der kan tillægges den enkelte erstatningsberettigede, at burde bortfalde. Den lader sig i og for sig vanskelig begrunde, og der forekommer ikke faa Tilfælde, hvor man vel ikke kan sige, at den afdøde har ydet fuld Forsørgelse, men hvor han dog har bidraget saa væsentlig til den erstatningsberettigedes Underhold, at 800 Kr. forholdsmæssig maa siges at være for ringe en Erstatning. Den eneste rimelige Maalestok synes at være den i Lovforslaget foreslaaede, hvorefter Erstatningen kan afpasses efter Bidragets Størrelse.

Bestemmelsen i § 40, 1ste Punktum, ændrer den tilsvarende Bestemmelse i den gældende Lovgivning paa en saadan Maade, at det er udelukket, at en Person, der modtager Pension fra Staten i *Anledning af et Ulykkestilfælde*, derved stilles ringere, end om Vedkommende fik Erstatning efter Loven.

Forslagets § 43 søger at fastslaa mere formaalstjenlige og rationelle Regler for Arbejderforsikrings-Raadets Indflydelse paa